

en mössa. *A. en klyfta lök.* — 2) Afskjuta. *A. ett gevär. A. ett skott.* — 5) Föra fraktgods af ett fartyg, o. s. v. *Jag har i dag a-t 100 tunnor spannmål.* — 4) Fullända lossningen af ett fartyg. — Äfv. *Lossa af.* — *Aflossande*, n. 4. (i alla bem.) o. *Aflossning*, f. 2. (i bem. 3. o. 4.)

AFLOSSNA, v. n. 4. Blifva lös ifrån något. — Äfv. *Lossna af.* — *Aflossnande*, n. 4.

AFLOTSA (o har slutet ljud), v. a. 1. Lotsa ett fartyg ifrån ett ställe, ur en hamn, o. s. v.

AFLUDDA SIG, v. r. 1. Släppa ludd ifrån sig. — Äfv. *Ludda af sig.*

AFLUFVA, **AFLUGGA**, v. a. 1. Genom luggning rycka (hår) af ens huvud. *A. någon allt håret.* — Vanligare *Lufva* eller *Lugga af.*

AFLUFSA, v. n. 1. (föga brukl.) Aflägsna sig i tungt, ovigt språng. — Vanligare *Lufsa af.*

AFLUGNA, v. a. o. n. 1. Småningom lugna. — Äfv. *Lugna af.*

AFLUNKA, v. n. 1. (föga brukl.) Aflägsna sig i smått lunk. — Vanligare *Lunka af.*

AFLURA, v. a. 1. (fam.) Se *Afnarra.* — V. n. (fam.) Falla i en kort sömn (lur). — Vanligare *Lura af* (både för aktiv och neutrum).

AFLYFTA, v. a. 1. o. 2. Upphöja och borttaga någonting uppifrån något. *A. dörren af, ifrån hakarna.* — Äfv. *Lyfta af.* — *Aflyftande*, n. 4. o. *Aflyftning*, f. 2.

AFLYSA, v. a. 2. 1) Offentligen förkunna afskaffandet eller upphörandet af något. *A. lagar, förordningar, mynt. A. en riksdag, en marknad.* — 2) (fig.) Förbjuda. — Någon gång brukas äfv. *Lysa af.* — *Aflysande*, n. 4. o. *Aflysning*, f. 2.

AFLÄNG, a. 2. 1) (om fyrkantiga ytor) Som är mycket mera lång, än bred. *Ett a-t bord. En a. trädgård.* — 2) (om runda ytor) Som är något längre i ena riktningen, än i den andra. Långrund, oval. *A-t ansigte.*

AFLÅTA, v. a. 3. (böjes som *Låta*) 1) Öfverlåta, afstå. *A. sina rättigheter åt, till en annan.* — 2) Sälja, föryttra. *Han har mycket varor att a.* — 3) (i embets- och affärsstil) Låta afgå, afsända. *A. en skrifvelse till ett embetsverk. A. ett cirkulär till sina korrespondenter.* Brukas i embetsstil, när fråga är om en högre myndighet, som meddelar något till en underordnad. — 4) (teol.) *A. synderna*, göra fri från s. — V. n. o. impers. (föga brukl.) Upphöra. — *Aflåtande*, n. 4.

AFLÄGG, n. 3. Se *Afläggare.*

AFLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) 1) (om kläder och hvad man bär på sig) a) Aftaga och lägga från sig. *När han kom in, aflade han genast rock och väst. A. sin värja.* — b) Upphöra att bruka. *A. gamla, utnötta kläder.* — 2) Lägga afsides, i förråd, till besparing. *Jag har aflagt det största och vackraste äplet för din räkning. Han a-gger ärligen ett par hundra riksdaler af sin inkomst.* — Syn. *Afsätta.* — 3) (fig.) Öfvergifva (vana, bruk, sed). *A. elaka vanor. A. bruket af brännvin, att supa b. A. sorg*, upphöra att bruka sorgkläder. — 4) (fig.) *A. prof, examen*, göra någonting till prof, taga examen. *A. ed*, högtidligt och offentligt genom ed försäkra om trohet, sannfärdighet i vittnesmål, o. s. v. *A. besök*, göra besök hos högre personer, än man själf är. *A. räkenskap*, göra redo för sig. — 5) (trädg.) Plantera medelst rotskott (afläggare). — 6) (boktr.) Åter lägga uppsatt stil tillbaka i kasten, och dervid fördela den

i dess behöriga fack. — Äfv. *Lägga af* (utom i talesätten under 4). — *Afläggande*, n. 4.

AFLÄGGARE, m. 5. 1) Person, som aflägger något. — 2) (trädg.) Rotskott, som begagnas till plantering. — Syn. *Aflägg*, *Afsättare*, *Sättqvist*, *Sättgren.*

AFLÄGGNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aflägger (i alla bem., utom 4). — 2) I förråd eller till besparing aflagd sak.

AFLÄGSE, adv. Långt bort, på långt afstånd. *Bo a. Den gården ligger a. från stora vägen.*

AFLÄGSEN, a. 2. neutr. — et. 1) Belägen på långt afstånd. *En a. landsort, stad*, o. s. v. — 2) Afsides belägen. *Han bor på en a. gata, icke långt härfiån.* — 3) (fig.) Som icke är nära för handen; som icke har nära beröring eller samband med något. *En a. tid. Det uppstod hos honom en a. tanka härpå. Gifva någon en a. vink en s. f.*

AFLÄGSENHET, f. 2. Egenskapen att vara aflägsen.

AFLÄGSET, adv. Se *Aflägsse.*

AFLÄGSNA, v. a. 1. 1) På längre afstånd bortflytta, bortföra något. *A. stolarna från elden.* Brukas äfven om tid, t. ex.: *Hvar dag a-ar oss ifrån denna lyckliga tidpunkt.* — 2) Hindra eller förbjuda en person att vidare bo, vistas på något ställe eller hos någon, att uppvakta, bivista, besöka, sällskapa med någon. *A. någon ifrån hufvudstaden, från hofvet, från elaka sällskaper, från dess föräldrar. Konungen a-de honom ifrån sin person.* — 3) (fig.) Hindra fortfarandet af, fortsättningen med något, låta upphöra, afvända. *Konungen har a-t honom ifrån statsbestyrer. A. alla misstankar. Mätte Gud a. denna olycka från fäderneslandet!* — 4) (fig.) Göra obenägen, kallsinnig. *Detta steg skall a. alla hjertan ifrån er.* — 5) (fig.) Fördröja, uppskjuta. *Alla dessa svårigheter a. freden.* — *A. sig*, v. r. Skilja, undandra sig ifrån (både egentl. o. fig.) *A. sig ifrån elden. A. sig ur världen. Deras lärosatser a. sig föga från hvarandra.* — *Aflägsnande*, n. 4.

AFLÖFVA, v. a. 1. Afskilja löfven ifrån (träd, qvist, gren, o. s. v.). — *Aflöfvande*, n. 4.

AFLÖNA, v. a. 1. 1) Betala lönen för viss tid till någon. *A. fabriksarbetare på lördagen. A. matrosar på ett fartyg.* — 2) Tilldela, anslå, låta åtnjuta större eller mindre lönebelopp. *Han a-r silt folk väl. Kronan a-r många sina tjänare illa.* — Mindre väl *Löna af.* — Syn. Se *Löna.* — *Aflönande*, n. 4.

AFLÖNING, f. 2. 1) Handlingen, då man aflönar. — 2) Beloppet af den summa, som betalas åt en person till dess aflönande. *Min a. för veckan blef 10 R:dr.* — 3) Lön. *Huru stor a. har han om året?*

AFLÖPA, v. n. 3. (böjes som *Löpa*) 1) Glida ned ifrån en yta. Brukas mest om nybyggda fartyg, när de skola föras ned af stapeln i sjön. *I morgon a-per fartyget. Löpa af stapeln* säges dock allmänare. — 2) (fig.) Få god eller dålig utgång, slutas, ändas. *Saken aflöpp bättre, än jag tänkte. A. väl, illa.* Brukas äfv. impersonelt, t. ex.: *Den gången aflöpp det lindrigt för honom.* — Äfv. *Löpa af.* — *Aflöpande*, n. 4.

AFLÖPNING, f. 2. Ett fartygs gående af stapeln.

AFLÖPNINGSSLADE, m. 2. pl. — *slädr*. Släde eller medar under ett fartyg, som löper af stapeln.

AFLÖPNINGSTÅG, n. 5. Se *Törntåg.*